

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7918010555
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7918010555.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Daniely Mitterpákovvej a JUDr. Miroslava Baňackého v trestnej veci proti obžalovanému L. L. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 7T/113/2018 zo dňa 23. 9. 2021, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 5. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovanému L. L., nar. XX. XX. XXXX v Z., bytom
X. XXX

u k l a d á

podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere
200 (dvesto) eur

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) mesiaca.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trebišov rozsudkom sp. zn. 7T/113/2018 zo dňa 23. 9. 2021 uznal obžalovaného L. L. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 03.01.2018 okolo 23.00 hod. v kuchyni rodinného domu na ul. M. č. XXX/XX v obci N., po predchádzajúcom nedorozumení a v podnapitom stave fyzicky napadol poškodeného U. U. tak, že ho udrel rukou do tváre, v dôsledku čoho poškodený spadol chrbtom na podlahu, kde ho následne viackrát udrel päťou do tváre, pričom fyzickým napadnutím mu spôsobil zranenia, a to zlomeninu nosovej kosti, pomliaždenie okolo očnej oblasti a odreniny tváre, pomliaždenie pravej očnej gule s krvnou podliatinou spojivkového vaku a krvnú podliatinu oboch viečok pravého oka, ktoré zranenia by si vyžiadali nevyhnutnú dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní do 19.01.2018.

Súd za to uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona pri povolení podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody určil skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenej strane Všeobecná zdravotná poisťovňa a. s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, IČO: 35 937 874, vo výške 87,31 eur.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 23. 9. 2021 do výroku o vine, treste a náhrade škody. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že výroky rozsudku okresného súdu nie sú vecne správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia danej veci. Má zato, že rozhodnutie neobsahuje predpísané náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por., je nepreskúmateľné, nakoľko nereaguje na obhajobu obžalovaného a nevysporadúva sa s ňou. Procesným postupom, ktorý predchádzal vydaniu namietaného rozsudku bol porušený zákon. V danej veci už v minulosti bolo právoplatne rozhodnuté oslobodzujúcim rozsudkom, ktorý nebol nikdy zrušený, pretože oslobodzujúci výrok predchádzajúceho rozsudku okresného súdu z 10. 12. 2019 nebol napadnutý odvolaním obžalovaného a ani odvolaním prokurátora a odvolací súd nemohol svojím rozhodnutím z 19. 5. 2020 nijako zasiahnuť do jeho integrity a v čase konania neverejného zasadnutia odvolacieho súdu už bol tento oslobodzujúci výrok dávno právoplatný. Výrok o oslobodení spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. nie je týmto odvolaním namietaný, nakoľko obžalovaný sa s týmto výrokom stotožňuje. Krajský súd Košice v konaní, ktoré predchádzalo poslednému rozsudku z 23. 9. 2021 vedel o tom, že výrok o oslobodení spod obžaloby nemá kompetenciu a ani právomoc preskúmať v odvolacom konaní, pretože proti tomuto výroku žiadne odvolanie nikdy nebolo podané. Bez akýchkoľvek pochybností totiž obžalovaný vyjadril súhlas s touto časťou rozsudku okresného súdu z 10. 12. 2019 a vyjadril sa úplne jednoznačne, že tento výrok nenapáda odvolaním. Ak odvolací súd nemal kompetenciu zákonnosť tohto výroku skúmať v odvolacom konaní, potom logicky nemal právo a zákonnú možnosť tento výrok zrušiť v odvolacom konaní. O jednom a v tom istom skutku nemôžu byť vydané dva súdne rozhodnutia v jednom a tom istom trestnom konaní, jeden o uznaní viny a druhý o oslobodení spod obžaloby. Z týchto dôvodov bola dňa 23. 9. 2021 v danej veci daná prekážka res iudicata a celé konanie nasledujúce po rozhodnutí odvolacieho súdu z 19. 5. 2020 je jednoznačne nezákonné, pretože jeho výsledkom nemohlo byť opätovné rozhodnutie o skutku, o ktorom už bolo predtým právoplatne rozhodnuté. Zákaz reformatio in peius, teda zásadu, že postavenie obvineného sa nemôže zhoršiť iba tým, že využije právo na podanie opravného prostriedku je potrebné dôsledne chápať len ako garanciu slobody odvolacieho práva a v dôsledku toho i práva na obhajobu. Podstatou tejto zásady je teda garantovať možnosť obvineného napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom bez obáv a rizika, že sa jeho situácia zhorší. Odvolací súd nemal ani len legitímny dôvod preskúmať výrok rozsudku z 10. 12. 2019 o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, to by bolo možné a dovolené jedine na základe odvolania prokurátora, ktoré nebolo podané. Inak bolo možné daný oslobodzujúci výrok rozsudku z 10. 12. 2019 preskúmať jedine ak v mimoriadnom opravnom konaní, podnet na jeho začatie však nikto nepodal a Krajský súd Košice ani len nie je súdom rozhodujúcim o mimoriadnom opravnom prostriedku. Vo vzťahu k rozsudku o vine z 23. 9. 2021 poukázal na to, že konanie ktoré predchádzalo jeho vydaniu nemôže procesnoprávne obstáť nielen vo svetle vyššie uvedeného zásadného pochybenia, ale vyznačuje sa opakovanými porušeniami zákona, ako to v konečnom dôsledku konštatoval už okresný súd v uznesení z 30. 11. 2018, s ktorým sa obžalovaný plne stotožňuje a ani odvolací súd nevytkol okresnému súdu nesprávnosť jeho záverov o protiprávnosti celého prípravného konania vedeného v danej veci. Pokiaľ ide o skutkovú stránku danej veci, v danom prípade bolo namieste prijať záver, že prokuratúra neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení a bolo namieste minimálne uplatnenie zásady in dubio pro reo, pričom pasivitu prokuratúry v smere neunesenia dôkazného bremena nie sú oprávnený suplovať ani okresný súd a ani krajský súd, nakoľko by tým došlo k zásahu rovnosti zbraní. Z dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného vyplýva, že poškodený pod značným vplyvom alkoholických nápojov napadol ako prvý obžalovaného, ktorý sa len bránil jeho útoku. Skupina dôkazov svedčiaca v prospech obžalovaného je minimálne rovnako silná, ako skupina dôkazov svedčiaca v jeho neprospech, aneexituje v dôkaznom slova zmysle, čo by danú skupinu dôkazov oslabovalo. Za daného stavu veci platí povinnosť súdu rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo.

Podrobne poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava 3To/124/2017 zo dňa 23. 1. 2018, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/14/2018 zo dňa 14. 6. 2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tz/10/2001, rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 224/2004, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/67/2006 zo dňa 17. mája 2008 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tp/17/2009 zo dňa 25. 2. 2010. Má za to, že v danom prípade ostalo súdom prvého stupňa nevysvetlené, prečo sa súd priklonil na stranu výpovede poškodeného napriek tomu, že skupina dôkazov svedčiaca v prospech obžalovaného je jednoznačná, ucelená, komplexná, logická a vierohodná, na rozdiel od výpovede poškodeného. Poukázal na ničím nespochybňovaný záver súdu o tom, že k žiadnemu nebezpečnému vyhrážaniu zo strany obžalovaného voči osobe poškodeného nedošlo. Už okresný súd týmto de iure poprel relevanciu skutkovej vety obžaloby, ktorá v tomto smere preukázaná nebola, a ktorá sa opierala len o tvrdenie poškodeného, ktoré takto bolo jednoznačne vyvrátené. Má za to, že neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by súdu dovoľovala neuznať silu dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného, táto skupina dôkazov je minimálne rovnocenná druhej skupine dôkazov, pričom pri jej podrobnej analýze je nutné prijať záver o jej pravdivosti. Pokiaľ ide o výpoveď poškodeného uviedol, že poškodený U. na hlavnom pojednávaní priznal, že si nepamätá priebeh incidentu a o zásadných momentoch incidentu z 3. 1. 2018 nehovoril pravdu. Poškodený tvrdil, že sa policajtom nevyhrážal a že svedka F. iba odtlačil, ale úradný záznam polície aj ich výpovede potvrdili, že ani v týchto aspektoch nehovoril pravdu, pretože aj policajti videli ako na svedka F. zaútočil pästou napriek prítomnosti policajtov. Poškodený tiež poprel, že by tvrdil, že sa policajtom vyhrážal za to, že ho zbili. Podporu výpovedi poškodeného neposkytuje ani výpoveď svedkyne I., ktorá začiatok incidentu opísala všeobecne tak, že poškodený a obžalovaný začali vzájomne do seba strkať a bili sa navzájom. Súbor dôkazov, na ktorých stála obžaloba je zjavne nesúrodý a vnútorne si odporujúci, ako celok pôsobí nehodnoverne a nie je podporený žiadnym iným dôkazom, na rozdiel od druhej skupiny dôkazov. Navyše je treba poukázať aj na tvrdenia poškodeného pred ošetrovujúcim lekárom, že ho pobili policajti. Z týchto dôvodov nebolo objektívne možné veriť danej skupine dôkazov a odmietnuť ju a to aj preto, že proti nej stojí oveľa silnejšia skupina dôkazov svedčiaca v prospech verzie skutkového deja prezentovaného obžalovaným. Súd mal za daného stavu zohľadniť absenciu jednoznačného dôkazu o spáchaní skutku obžalovaným, a postupovať v zmysle vyššie uvedených zásad vyslovených súdnou praxou. Ak tak neučinil, poprel zásadu zákonnosti pri rozhodovaní, pričom jeho záver o vine má jednoznačne povahu záveru na základe domniek. Pokiaľ ide o vyslovenie viny na trestnom čine ublíženia na zdraví poukázal na to, že tento záver konajúci súd nemohol vysloviť, nakoľko súd je oprávnený skutkové závery vyslovovať jedine ak na základe riadne vykonaných a zákonne obstaraných dôkazov. Záver o tom, že by poškodený dňa 3. 1. 2018 utrpel ujmu na zdraví spôsobilú byť kvalifikovaná ako ublíženie na zdraví, nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov. Konajúci súd v danej veci nemohol vykonať a ani nevykonala znalecký posudok č. 03/2018 a ani výsluch znalca U. Y. Porubeca. Z tohto pohľadu takýto dôkaz pred ukončením dokazovania na súde prvého stupňa, ani prokuratúra, ani obhajoba logicky nenavrchovala. Súd tak nemal k dispozícii žiadny dôkaz, na základe ktorého by mohol tvrdiť, že poškodený utrpel ujmu na zdraví prejavujúcu sa v jednotlivých následkoch, ktoré by boli spôsobilé obmedziť poškodeného v obvyklom spôsobe života po dobu dlhšiu ako 7 dní. Z týchto dôvodov ani nebolo možné objektívne posudzovať skutok z 3.1.2018 ako trestný čin podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Podotkol, že záver o ujme na zdraví je odborný záver, nie záver právny a preto nie je možné o tejto skutkovej okolnosti urobiť záver zo strany súdu bez znaleckého posudku z odboru zdravotníctva. Doteraz nebolo vylúčené, že by poškodenie zdravia poškodený utrpel pri niektorom z týchto ostatných konfliktov a z lekárskeho hľadiska a ani nie je možné rozlíšiť, aké zranenia vznikli v akom časovom okamihu. Ak nie je vylúčené, že označené zranenia mohol poškodený utpieť aj pri zásahu polície ako to sám uviedol ošetrovujúcemu lekárovi bezprostredne po vzniku týchto zranení, potom nie je možné prikladať vznik týchto zranení do súvislosti s osobou obžalovaného, najmä ak sám poškodený pri prvotnom ošetrení u lekára o pôvode zranení udal, že ho pobili policajti. Aj táto pochybnosť týkajúca sa vzniku ujmy na zdraví mala viesť konajúci súd k záveru o potrebe uplatnenia zásady in dubio pro reo. V tomto smere poukazuje aj na absenciu vyporiadania sa s obsahom ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona na daný prípad, aj na to, že v danej veci bolo opakovane zasiahnuté do práva obžalovaného na obhajobu, celé prípravné konanie bolo vedené nezákonne a jeho výsledky neboli použiteľné v konaní pred súdom. Za daného stavu veci, aj s poukazom na vyššie uvedené okolnosti poukázal na neprimeranosť trestu uloženého obžalovanému. Ak by boli jednoznačné dôkazy o zavinení na trestnom čine, ktoré zjavne absentujú, potom by podobný skutok nepresahujúci stupeň závažnosti priestupku mohol byť trestaný najvyšším peňažným trestom na dolnej hranici tohto druhu trestu. Z pohľadu zistenia, že obžalovaný je v právnej neistote už 4 roky, počas ktorých musí tolerovať stav jeho nejistej budúcnosti, je už doterajšia dĺžka tohto konania samostatným druhom trestu aj v zmysle rozhodovacej praxe európskych súdnych

orgánov, preto ukladanie aj keď len podmieneného trestu odporuje zásade primeranosti trestu a trestania. Neprijateľnosť a neprimeranosť trestu uloženého okresným súdom obžalovanému je navyše aj v rozpore s obsahom zákazu ukladania krutých a neprimeraných trestov.

Obžalovaný má za to, že daná právna vec je ukážkou toho, ako rozporovaná interpretácia opomínajúca vyššie uvedené ustanovenie Všeobecnej deklarácie ľudských práva a citovaný nález pléna Ústavného súdu SR vedie k uplatneniu následku nezlučiteľného s pravidlami spravodlivého trestania a umožňuje uloženie trestu, ktorý je z pohľadu spôsobeného následku zjavne neprimeraný. Takto ukladaný trest je rozhodne neprimeraný trestnému činu, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje aj postoj poškodeného, ktorý si v danom konaní neuplatnil žiadny nárok na náhradu škody, pretože mu nevznikla.

Vzhľadom k súhrnu uvedených skutkových okolností navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vo veci sám rozhodol v zmysle § 320 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku a trestné stíhanie obvineného zastavil, eventuálne obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil v zmysle § 285 písm. a/ Trestného poriadku.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že krajský súd už v predmetnej trestnej veci konal, keď uznesením sp. zn. 8To/32/2020 zo dňa 19. mája 2020 podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil predchádzajúci napadnutý rozsudok okresného súdu zo dňa 10. 12. 2019 a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podstatou citovaného zrušujúceho uznesenia bola skutočnosť, že krajský súd sa nestotožnil s procesným postupom okresného súdu v predchádzajúcom rozsudku zo dňa 10. 12. 2019, konkrétne v tom, že okresný súd nepostupoval procesne správne, keď nepreukázanú časť konania obžalovaného v rámci jedného skutku a tým aj jednočinného súbehu oslobodzoval postupom podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

Reagujúc týmto aj na obhajobné námietky obžalovaného, považuje krajský súd za potrebné opätovne uviesť, že L. L. bol obžalovaný pre jeden skutok, ktorým sa mal dopustiť dvoch prečinov, teda v jednočinnom súbehu mal spáchať dva trestné činy s tým, že na základe dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní okresný súd už pri prvom meritórnom rozhodnutí správne pri zachovaní totožnosti skutku vypustil časť skutkovej vety, na ktorú sa viazala právna kvalifikácia konania obžalovaného ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a následne upravený skutok zároveň správne právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Preto, keďže išlo o jednočinný súbeh spáchaný jediným konaním vyjadreným v jednom skutku postačovalo upraviť skutok v zmysle vykonaného dokazovania vypustením tej časti konania, ktoré nebolo preukázané, čo v konečnom dôsledku okresný súd správne urobil a vychádzajúc z ustanovenia § 278 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe právne kvalifikovať ustálený upravený skutok ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. bez ďalšej potreby rozhodnúť samostatným výrokom o oslobodení obžalovaného z časti konania, ktoré nebolo preukázané a čo by prichádzalo do úvahy len v prípade, ak by išlo o viacčinný súbeh trestných činov, t. j. viacerých trestných činov spáchaných viacerými samostatnými skutkami, eventuálne viacerými čiastkovými útokmi pokračovacej trestnej činnosti.

Po zrušení a vrátení veci na okresný súd následne opätovne správne, zákonne a v súlade s v zrušujúcom uznesení citovanými ustanoveniami Trestného poriadku rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto konania.

K argumentácii obhajoby, že v predmetnej veci vzhľadom na predchádzajúci rozsudok okresného súdu zo dňa 10. 12. 2019, ktorého oslobodzujúci výrok nebol napadnutý odvolaním a že teda ide vo vzťahu k tomuto výroku o res iudicata, resp. že v odvolacom konaní iniciovanom len na základe odvolania obžalovaného nemôže nikdy dôjsť k zhoršeniu jeho situácie, pričom túto zásadu zákazu zmeny k horšiemu predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu porušuje, považuje krajský súd za potrebné poukázať na ustanovenie § 317 Tr. por., podľa ktorého odvolací súd preskúmava aj správnosť postupu konania a na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., kde jedným z dovolacích dôvodoch je aj ustanovenie

§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t. j. nesprávne právne posúdenie skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné poukázať aj na ustanovenie § 10 ods. 15 Tr. por., podľa ktorého skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovne ustanovené inak.

Ako to už vyššie krajský súd rozviedol, nemožno pri jednočinnom súbehu trestnej činnosti a teda pre ten istý skutok obžalovaného jedným výrokom odsúdiť a iným výrokom oslobodiť a preto považoval krajský súd za potrebné v rámci odvolacieho konania tento nesprávny procesný postup odstrániť.

V danej veci nemohlo ísť o res iudicata, keďže prvým výrokom bol obžalovaný pre ten istý skutok uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Zároveň je k uvedenému potrebné uviesť, že argumentácia obhajoby by bola opodstatnená s poukazom na zásadu zákazu reformatio in peius len v tom prípade, ak by sa následne postavenie obžalovaného zhoršilo, k čomu však nedošlo, keďže obžalovaný bol následne uznaný vinným pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a nie aj pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. Z uvedených dôvodov krajský súd ako dôvod predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia aplikoval ustanovenie § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., t. j. ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Po dôslednom preskúmaní dokazovania vykonaného okresným súdom na hlavnom pojednávaní považuje ďalej krajský súd za potrebné uviesť, že okresný súd nepostupoval správne a zákonne, keď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 5. 12. 2019 prečítal znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo, farmácia, odvetvia chirurgia - traumatológia U. Y. P. ako listinný dôkaz podľa § 269 Tr. por. Týmto procesným postupom konal okresný súd, vzhľadom na uznesenie sp. zn. 7T/113/2018 zo dňa 30. novembra 2018, ktorým podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Tr. por. odmietol obžalobu v predmetnej trestnej veci a vec vrátil prokurátorovi zrejme z toho dôvodu, že znalec bol pribratý do konania uznesením zo dňa 18. 1. 2018 po začatí trestného stíhania vo veci, teda pred vznesením obvinenia L. L..

V tomto smere však považuje krajský súd za potrebné poukázať na zaužívanú súdnu prax vyplývajúcu aj následne z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Tdo/16/2014 zo dňa 23. 7. 2014, kde najvyšší súd zdôraznil, že uznesenia vydané vyšetrovateľom v čase, keď bolo začaté trestné stíhanie vo veci nie je potrebné doručovať obvinenému, nakoľko v čase ich vydania nemá ešte procesné postavenie obvineného. Znalecký posudok nemôže byť nezákonný len preto, že bol vypracovaný pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe. Postačí teda, ak k pribratiu znalca a k vypracovaniu znaleckého posudku došlo po začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Začatie trestného stíhania sa nachádza v Trestnom poriadku práve za účelom určenia procesného začiatku určitého štádia trestného konania, po ktorom môžu orgány činné v trestnom konaní plne vykonávať procesné úkony. Z ustanovení Trestného poriadku nie je možné vyvodiť záver, že vykonávanie dôkazov, ak k nim došlo po začatí trestného stíhania vo veci, avšak pred vznesením obvinenia, t. j. v dobe, keď obvinený nemohol realizovať svoje právo na obhajobu, majú len z tohto dôvodu charakter nezákonného dôkazu.

Na znalecké posudky, ktoré boli vypracované pred vznesením obvinenia môže následne obvinený reagovať tak, že navrhne výsluch znalca a využije možnosť klásť znalcovi otázky, resp. môže obvinený predložiť aj iný znalecký posudok.

V zmysle vyššie uvedeného z dôvodu čo možno najširšieho zachovania práva na obhajobu a aj s poukazom na hospodárnosť konania krajský súd v rámci odvolacieho dokazovania odstránil tento procesný nedostatok a to tým spôsobom, že sám predvolal a vypočul znalca na verejnom zasadnutí, o čom bol obžalovaný upovedomený.

Po riadnom a zákonom poučení znalec MUDr. Y. P. na verejnom zasadnutí v celom rozsahu zotrval na písomne podanom znaleckom posudku, o ktorého obsahu nemal krajský súd žiadne pochybnosti. Na základe takto vykonaného znaleckého dokazovania mal krajský súd preukázané, že pri fyzickom útoku utrpel poškodený U. U. zlomeninu nosovej kosti, pomliaždenie okoločnej oblasti a odreniny tváre, pomliaždenie pravej očnej gule s krvnou podliatinou spojivkového vaku, krvnú podliatinu viečok pravého oka. Z lekárskeho hľadiska sa jedná o ľahké poranenia vyžadujúce nevyhnutnú dobu liečenia a práceneschopnosť od 4. 1. 2018 do 19. 1. 2018, t. j. 16 dní. K zraneniam poškodeného na tvári došlo minimálne tromi až štyrmi tupými údermi päťou, hmatmi a škrabancami na tvári s tým, že všetky poranenia na tvári boli čerstvého charakteru. Liečba pravého oka si vyžadovala lokálne ošetrovania pomocou očných kvapiek, očných masťčiek a tabliet po dobu 15 dní, telesný kľud a pobyt v teple. Zlomenina nosa a krvné podliatiny tváre vyžadovali obklady po dobu 6 - 7 dní. Poškodený pociťoval intenzívnejšie bolesti pravého oka bezprostredne po úraze, po 10-tich dňoch bolesti postupne ustupovali. Pokiaľ ide o ďalšie vo veci vykonané dôkazy krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil tak s rozsahom dokazovania vykonaného okresným súdom, ako aj s jeho hodnotením. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného. Obžalovaného usvedčuje

poškodený U. U. a svedkyne K. I. a X. U., ktoré detailne popísali priebeh celého incidentu v dome. Obžalovaný sa síce bránil tým, že on bol prvotne napadnutý poškodeným a teda z jeho strany išlo o sebaobranu, avšak aj podľa názoru krajského súdu nepochybné poranenia poškodeného nezodpovedajú verzii obžalovaného, resp. jeho obhajobe, keďže obžalovaný uvádza, že poškodeného udrel len dvakrát a aj to v sebaobrane, pričom ale závery znaleckého dokazovania sú odlišné, k zraneniam poškodeného na tvári došlo minimálne 3 - 4 tupými údermi päšťou, hmatmi a škrabancami na tvári, čo korešponduje so svedeckými výpoveďami svedkýň X. U., K. I. a aj výpoveďou poškodeného. Dôsledne sa okresný súd vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného v tom smere, že poranenia mali byť poškodenému spôsobené policajtmí, ktorí na mieste zasahovali. Je pravdou tak, ako to uviedol okresný súd, že poškodený bol k zasahujúcim policajtom agresívny, vulgárny a nakoľko nespolupracoval, boli voči nemu použité aj donucovacie prostriedky, za čo bol v konečnom dôsledku poškodený riešený v rámci priestupkového konania za priestupok proti verejnému poriadku a priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Z výpovedí zasahujúcich policajtov je však zároveň zrejmé, že poškodeného nenapadli, ani neudreli a konštatované poranenia mu neboli spôsobené v rámci použitia donucovacích prostriedkov. Tento záver je podložený aj výpoveďou svedka U. R., ktorý uviedol, že poškodený bol dnu v dome od krvi na tvári.

Po podrobnom vyhodnotení vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého dokazovania tak záverom k otázke ustálenia viny krajský súd konštatuje, že okresný súd správne a v súlade s ustanovením § 156 ods. 1 Tr. zák. kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin ublíženia na zdraví s tým, že oproti podanej obžalobe, ako to už bolo vyššie konštatované, došlo v súlade s vykonaným dokazovaním k úprave skutku a následnému zákonnému vypusteniu právnej kvalifikácie konania obžalovaného aj ako trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák.

Oproti názoru okresného súdu však dospel odvolací súd k záveru, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 16 mesiacov je v danom prípade jednak vzhľadom na osobu obžalovaného a jednak vzhľadom na okolnosti tohto prípadu, neprimerane prísny.

Vo vzťahu k osobe obžalovaného mal aj krajský súd preukázané, že tento bol 2-krát súdne trestaný. Tak jeho prvé odsúdenie z roku 1999, ako aj jeho druhé odsúdenie Okresným súdom Ružomberok v trestnej veci sp. zn. 8T/91/2010 zo dňa 30. 8. 2010 pre prečin podľa § 156 ods. 1, § 360 ods. 1 a § 364 ods. 1 Tr. zák. sú zahladené a na obžalovaného sa hľadí, akoby nebol odsúdený.

Krajský súd zohľadniac osobu obžalovaného, zahľadenie jeho odsúdení staršieho dáta vo výroku o treste aplikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., teda že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Žiadnu priťažujúcu okolnosť, rovnako ako okresný súd, nezistil. Pri určení druhu trestu a jeho výmery posudzoval krajský súd popri osobe obžalovaného aj okolnosti prípadu, s ktorými sa okresný súd podrobne vysporiadal, spočívajúce aj v agresívnom správaní sa poškodeného. Preto z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie dospel k záveru, že v danom prípade za daných okolností postačí uloženie peňažného trestu vo výške 200 eur. Obligatórne krajský súd podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere jedného mesiaca.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.